

Landbrugere. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Det er en fuldkommen Misforståelse.) Det var i den højtærede Ministers første Tale. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Det er ganske misforstået.) Ja, det kan jo være, at jeg har misforstået en eller anden Vending i den højtærede Ministers Tale, men vi ere altsaa saa temmelig enige i, at der er nogen Forskel til Stede, og det fører ganske naturligt til, at man bestræber sig for at fjerne den. Her er det, at jeg gerne vil henstille, at den højtærede Minister ikke blot tænker paa den Undersøgelse, som foregaar med Sammenligning for de forskellige Egnes Vedkommende, som jeg ganske vist tror er meget nyttig, og hvis Resultater, naar de offentliggøres, og spredes mellem Skatteraadetsmedlemmerne, sikkert kunne faa deres store Betydning, ligesom jeg er tilbøjelig til at tro, at den Forhandling, vi i disse Dage have ført om dette Spørgsmaal, ogsaa vil gøre megen Nytte med Hensyn til Ligningens Retfærdighed, men at han ogsaa tager med ind under sine Overvejelser den Mulighed i nogen Grad at omorganisere de nuværende Ligningsmyndigheder og gaa til en Omordning af Skatteraadene, hos hvilke Hovedbrøsten efter alt, hvad der er blevet fremsat, i Virkeligheden ligger, saaledes at vi faa en mindre stedbunden Myndighed, en Myndighed, som desuden indbefatter nogle andre Elementer, end de nuværende Skatteraad gøre. Denne Henstilling er, tror jeg, flere Gange gjort til den højtærede Minister, men vi ere ikke blevne helt paa det rene med, hvilket Standpunkt han indtager hertil.

Jeg sagde for et Øjeblik siden, at i det store og hele lægger man nu godt og vel tre Fjerdedele paa de indirekte Afgifter og kun en Fjerdedel paa de direkte Afgifter, hvis man tager med, hvad der skete i Foraaret; holde vi os til, hvad der nu sker, bliver det 7—8 Mill. Kr. paa de indirekte og $4\frac{1}{2}$ Million paa de direkte Afgifter. Det er beklageligt, synes det os vedblivende, at man, samtidig med at dette sker, stiller sig saaledes med Hensyn til de direkte Skatter, som man vil paalægge, at man siger: De skulle gaa helt til Bunds, Forhøjelserne skulle ske over hele Linien, om de end naturligvis ikke skulle være lige store. Jeg beklager vedblivende dette, det er mig saa overordentlig svært at forstaa den Maade, hvorpaa den højtærede Minister stiller sig overfor de Ændringsforslag, vi have stillet. Den højtærede Minister udtalte, som det fremgaar af Fortrykket, om hele vor Opfattelse føl-

gende: „Jeg tror, at enhver vil forstaa, at dette ikke er Skatteretfærdighed, men den mest gennemførte Uret, netop socialt set, som paa Beskatningsomraadet nogen Sinde er foreslaaet herhjemme“. Det er ikke helt blide Ord. Hvis man skulde tale om, hvem der anvender kolossale Overdrivelser, mon det saa ikke er den højtærede Finansminister, der anvender i alt Fald en lille Overdrivelse paa dette Punkt? I denne Udtalelse er det, den højtærede Finansminister vender sig mod den Betragtning fra vor Side, at man ikke ved denne Lejlighed skal lægge en forøget Skat paa Indkomster paa 7,000 Kr., naar disse ere Udtryk for Arbejdsindkomst og ikke skyldes Formueindkomst. Thi hvis det er Formueindkomst, bliver Forholdet dette, at de blive ramte gennem vore Regler om en Forøgelse af Formuebeskatningen. Det er denne Betragtning, om hvilken den højtærede Finansminister siger, at det er den største Uret, der er fremkommet Forslag om — saa vidt jeg kan forstaa ham — i nogen Skatteplan herhjemme. Ja, hvis vi har os saaledes ad, at vi sagde: Disse Mennesker mellem et Par Tusind og op til 7,000 Kr. skulle for enhver Pris være fri, og derfor skulle vi lægge nye Byrder paa dem, der ere længere nede, saa kunde jeg forstaa, at den højtærede Finansminister stillede sig paa dette Standpunkt. Men naar Forholdet er dette, at vi lægge den Byrde, som vi mene, disse Mennesker skulle spares for, over paa dem, der have over de 7,000 Kr., og fortrinsvis paa dem, der ere meget højt oppe i Rækken, og paa dem, der have deres Indkomster aldeles overvejende gennem store Formuer, saa forstaar jeg overhovedet ikke, hvilken Tanke der forbindes med dette, at det socialt set skulde være den største Uretfærdighed, at bære sig ad paa den Maade. Jeg vil bede den højtærede Finansminister om at forklare, hvad det egentlig er, han mener dermed. Hvis den højtærede Finansminister havde sagt til os: I ere saa gode ved disse Mennesker, der have fra nogle Tusind og op til 7,000 Kr., er det da ikke bedre at lette det endnu mere for dem længst nede, saa kunde vi have forhandlet om det? Eller, hvis der havde været andre Forslag, som greb lidt ind paa dette Punkt, kunde vi meget vel have forhandlet om dette. Men den Tanke, at det skulde være en uhyre Uret, naar man skaanede disse Mennesker og i Stedet for lagde Skatten paa dem, der havde højere Indtægter, synes mig meget besynderlig.